

1869

1. Beh. af Lovf. om Adel, Titler, Ordener og Rang m. m.

1870

udvide det, hvis det lader sig gjøre. Med disse Par Ord slutter jeg mig altsaa til Anbefalingen for Forslaget.

Sagd: Den ærede sidste Læser yttrede, at den nuværende Tid var reaktionær, og den samme Sætning er udtalt af flere foregaaende Lædere. Derjom dette virkelig er de Herrers Overbevisning, vide de da ikke, hvad det er, der skaber den reaktionære Aand i enhver Tid? Det er Frihedens Misbrug. De kunne ikke paavise nogensomhelst Reaktion, hvor det ikke har været Frihedens Misbrug, som har været Anledning dertil. Jeg har Gud sit Lov ikke den Tro, at Tiden endnu er bleven reaktionær, den kan maasse blive det; men det er min Overbevisning, at den ikke endnu er bleven det, og at vor Frihed endnu ikke er bleven saaledes misbrugt, at der har været Anledning til at skabe en naturlig Reaktion. Men jeg vil bede erindret, at naar Reaktionen indtræder, saa er det Frihedens Misbrug, der skaber den. Det ærede Medlem for Horsens (Bajer) fremhævede et Exempel af den Art, som jeg tror, at man i Almindelighed har høve to edfæstede Vidner til Stadsfæstelse paa, naar man fremfører den Slags Exempler, og det er, hvor der indeholdes Insinuation, som, om ogsaa Exemplet ansøes om en enkelt bestemt Personlighed, dog kunde ramme og faare flere end den Enkelte, der omtales. Han talte om en Officer, som, medens han laa saaret paa Safareth, var bleven Ridder, og, da han skulde udskrives, erklærede, at det havde ingen Hæft deim; thi nu havde han opnaaet det, som han egentlig trængte efter; det skulde altsaa være et Riddertors. Jeg skal naturligvis ikke benegte Muligheden af, at der kan være en saadan Hjalp ogsaa mellem Officerer; men jeg skal sige, at, dersom virkelig et Riddertors kan gjøre en Hjalp til en Delt, der trods Døden for at faae det, saa er det et Vidnesbyrd om, at Riddertors og Dekorationer ikke have tabt deres Betydning i Livet. Naar en Mand, der har saa lidt Opmærksomhed af sin Pligt, kan gaa i Døden for et Riddertors, saa er det et Vidnesbyrd om, at det endnu ikke har tabt sin Betydning. Den ærede Rigsdagsmand for Rolding, Forslagsstilleren (Berg), nævnte andre Exempler paa, at Embedsmænd paa den Tid, da de havde nydt Mæltallets Ugunst i denne Sal, eller, som han udtrykte sig, i den umiddelbart valgte Folke-representation, vare blevene Gjenstand for saadanne Fædersbevisninger. Jeg maa nu antage, at den ærede Forslagsstiller er enig i, at det, hvorved

disse Mænd have paadraget sig hans og hans Meningsfællers Ugunst, under alle Omstændigheder er ved en Iver, som han formodentlig anser for overdreven, men i alt Fald ved en Iver for at opfylde deres Embedspligt, en Iver for med Trofasthed og Samvittighedsfuldhed at opfylde de Pligter, der paahvile dem som Embedsmænd. Nu kan der jo være adskillige Meninger om, hvorvidt en Embedsmænd i sin Trofasthed og Iver for at opfylde sin Embedspligt har erhvervet sig en saadan Fortjeneste, at det maa tillægges en langt overvægtende større Betydning end det altid tvivlsomme Spørgsmaal, hvorvidt han har været korrekt i en eller anden Fortolkning af en Grundlovsbestemmelse, men jeg maa under alle Omstændigheder gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at vi her ikke ere den udøvende Magt; det er ikke underlagt os at bedømme, hvorvidt en Embedsmænd har opfyldt sin Pligt eller ikke. Naar de, hos hvem dette Spørgsmaals Afgjørelse ligger, de, som efter Grundloven og efter de forfatningsmæssige Forhold skulle bedømme, hvorvidt Embedsmænd virkelig ere samvittighedsfulde og fortjene Raastjømelse for deres Iver for at opfylde deres Pligter, erkende, at det er Tilfældet, saa er det nok. Naar Overbevisningen kommer fra den Side, hvor det retsmæssig er lagt at bedømme, hvorvidt en Embedsmænd har opfyldt sin Pligt, saa skulle vi suspendere vor Dom; det er slet ikke os, som skulle afgjøre dette Spørgsmaal. Vi kunne tillade os at udtale en Mening derom og forudsætte, at denne Mening finder Stadsfæstelse af høiere Vedkommende, hos hvem Afgjørelsen ligger, og saa er det meget heldigt, men det er ikke os, der skulle afgjøre Spørgsmaalet. Naar den ærede Forslagsstiller har indbragt dette Forslag, saa kan jeg meget godt forstaa, at han kan føle Trang til at udtale sin dybe Afky for Forsængelighed. Jeg kan godt forstaa, at han lige over for Verden søger en Leilighed til at vise, at han nærer en underlig Afky for Forsængelighed, og at han ved dette Forslag griber Leiligheden dertil, men jeg tror ikke, at han er i Stand til at faae Verden til at tro, at dette virkelig er Grunden til, at han har fremsat sit Forslag. Der kan ikke være Tvivl om, at de fleste Røster, som man hører udtale sig i denne Retning, mere hidrøre fra den saarede Forsængelighed end fra en høiere Følelse, der virkelig finder sig oprørt over, at menne-skelige store Gjerninger skulle belønnes og bedømmes paa denne Maade i Stedet for at nøies med Samvittighedens stille Vidnesbyrd. I ethvert Fald tror jeg, at den ærede Forslagsstiller vil